

Nr 15/1967-68.

LAG- och EKONOMIUTSKOTTETS betänkande Nr 15/1967-68 med anledning av landstingsman Sven Fribergs m.fl. hemställningsmotion med förslag att landstinget ville giva landskapsstyrelsen i uppdrag att till landstinget inkomma med sådan ändring av § 10 9) landskapslagen den 18/7 1956 (20/56) att skattskyldig skulle ha rätt att från sin inkomst avdraga samtliga kostnader föranledda av sjukdom, kostnaderna för sjukhus i allmän sal och för läkare enligt allmän mottagning, samt att ovannämnda kostnader icke må avdragas till den del desamma ersättes på grund av försäkring, arbetsavtal eller annan orsak. (Nr 5/1968).

Sedan landstinget över förenämnda motion inbegärt lag- och ekonomiutskottets betänkande, har utskottet behandlat ärendet och får härmed vördsam samt anföra följande:

Utskottet, som i ärendet hört skattedirektören Jarl Hermansson, omfattar icke den i motionen framförda åsikten, att avdragbara sjukvårdskostnader borde beräknas enligt utgifterna för allmän läkarmottagning och allmän sjuksal. Motionärerna avser synbarligen med sitt förslag att förhindra att personer med god skattebetalningsförmåga skall få avdraga kostnaderna för exceptionellt dyra former av sjukvård. Enligt utskottets mening skulle förslaget leda till att bl.a. kostnader för nödvändig specialvård delvis inte skulle kunna avdragas, vilket i många fall skulle vara oskäligt. Dessutom skulle den ifrågavarande begränsningen medföra avsevärda svårigheter vid bedömningen av frågan om huru stora kostnaderna skulle ha varit vid allmän läkarmottagning och allmän sjuksal.

Utskottet anser skäl föreligga att bibehålla det så kallade "taket" så att icke oskäliga exklusiva kostnader skall kunna avdras till hur stora belopp som helst. Överstiger skattskyldigs av sjukdom föranledda kostnader de tillåtna avdragsbeloppen, har den skattskyldige dock möjlighet att åberopa avdrag på grund av nedsatt skattebetalningsförmåga enligt § 11 i landskapslagen om kommunalbeskattning i landskapet Åland. Det vore önskvärt att skattemyndigheterna vid tillämpningen av sagda § 11 skulle tillgripa en generösare tolkning.

Emellertid anser utskottet, att de nu gällande avdragbara maximibeloppen, som i lagen stått oförändrade sedan 1956, trots att sjukkostnader numera till väsentlig del ersätts av den allmänna sjukförsäkringen med hänsyn till den allmänna kostnadsstegringen väl kunde höjas, så att de skulle mot-

-2-

svara den nivå som då avsågs. Förslagsvis skulle de nu gällande beloppen kunna höjas till 1.200 mark, 1.600 respektive 200 mark.

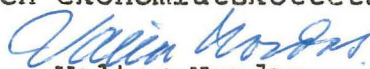
Enär förslag framställdes om att ett minimibelopp borde stadgas för ifrågavarande avdrag, har utskottet behandlat frågan. Emedan ett sådant minimibelopp icke förekommer i statsbeskattningen anser utskottet ej heller skäl föreligga att intaga ett sådant belopp i kommunalbeskattningen, enär skiljaktighet härvidlag skulle medföra praktiska svårigheter.

Utskottet har jämväl behandlat ett önskemål om att kostnader för vård i hemmet uttryckligen skulle upptagas såsom avdragbara utgifter i ifrågavarande lagrum. Utskottet anser emellertid att ordalydelsen i § 10 9) redan i sin nuvarande form ger möjlighet till sådant avdrag, varför ett tillägg icke är motiverat.

I anseende till vad ovan anförts får utskottet härmed värdsamt föreslå att Landstinget med förkastande av landstingsman Sven Fribergs m.fl.motion måtte hemställa hos landskapsstyrelsen om sådan ändring av 10 § 9) landskapslagen om kommunalbeskattning i landskapet Åland att däri nämnda maximibelopp skulle höjas till belopp som skäligen motsvarar dagens penningvärde och kostnadsnivå.

Mariehamn, den 14 mars 1968.

På lag- och ekonomiutskottets vägnar:

Valter Nordas
ordförande.

./ Bjarne Olofsson
sekreterare.

Närvarande i utskottet: ordföranden Valter Nordas, viceordföranden Viktor Arvidsson samt ledamöterna Einar Hambrudd, Olof Lindström, Olof Jansson (delvis) samt suppleanten Börje Hagström (delvis).